

5. Міністерства юстиції України. Офіційний сайт. URL: <https://minjust.gov.ua/>. (дата звернення 25.02.2023)
6. Сторінка ГО «Дуїт» в Facebook. <https://www.facebook.com/NGO.Do.it/>
7. Botts, M.M. Dynamic managerial capabilities: lessons from non-profits in highly dynamic environments. *European Journal of Management Issues*. 2017. Vol. 25(1). 24-29. <https://doi.org/10.15421/191704>.

Михайловський Є. Д., Гордєєва-Герасимова Л. Ю.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНИЙ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

На сучасному етапі розвитку соціально-економічних відносин стрімкий економічний розвиток не можливий без використання сформованого інноваційного науково-технічного потенціалу, впливу інституційних чинників технологічного прогресу, а також значної державної підтримки побудови та впровадження підприємницьких інноваційних мереж [3; 4]. Досвід промислово розвинутих країн підтверджує, що конкурентоспроможність, передові позиції на світовому ринку для будь-якого суб'єкта підприємницької діяльності можна здобути тільки при умові наявності міцного інноваційного потенціалу. Зрозуміло, що в таких умовах стратегічне значення в забезпеченні конкурентного вітчизняного виробництва набуває формування та впровадження його інноваційного потенціалу.

Отже основним напрямом розробки стратегії активізації інноваційно-інвестиційного розвитку є збільшення темпів організації інноваційно-інвестиційної діяльності в перспективі, для чого необхідно:

1. Побудова дієвого організаційного механізму стратегування, який окреслює поєднання стратегічних цілей та засобів їх реалізації в процесі управління підприємством з метою його інноваційно-інвестиційного розвитку на довгострокову перспективу.

2. Впровадження базисних функцій стратегування для стимулювання інноваційного прискорення.

3. Використання такого адміністративного стилю управління, при якому поєднуються процеси контролю за виконанням правил та вимог та адміністрування,

виходячи з того, що процес стратегування визначає необхідність формалізації процедур керування інноваційно-інвестиційним розвитком.

Для побудови дієвого механізму поєднання задач стратегування та процедури їх вирішення для керуючих усіх ланок підприємства при реалізації інноваційного процесу на довгострокову перспективу, необхідно створити сукупність показників, яка б відображала результат впровадження процедур інноваційного розвитку. Мається на увазі відокремлення показників інноваційних перевтілень та розробка методики їх аналізу. Активація інноваційного процесу на підприємстві здійснюється за рахунок застосування інноваційно-інвестиційних заходів. Що в свою чергу також підпадає стратегуванню з визначенням наступних етапів:

- з'ясування мети стратегії інноваційного розвитку;
- формування мапи стратегії інноваційного розвитку;
- побудова системи показників інноваційного розвитку;
- формулювання планового розміру показників;
- побудова заходів стратегії інноваційного розвитку.

Базою стратегування є застосування стимулюючих та компетентнісних чинників розвитку інноваційно-інвестиційного процесу. Стимулюючий або економічний базис формує економічну складову ефективності інноваційного розвитку, яка вимірюється певними показниками. Компетентнісний базис ґрунтується на інтелектуальній складовій. Ці чинники пов'язані, по-перше через процес адміністрування, а також через реалізацію спільного результату – забезпечення пришвидшення інноваційного процесу та, наприкінці, інноваційних перевтілень підприємства.

Впровадження адміністративного підходу визначає необхідність поєднання процесу адміністрування з комплаєнс-контролем через те, що для застосування стратегування необхідно формалізувати його процедури. Пропонується використання адміністративного підходу та адміністрування як управлінського інструментарію стратегування впровадження інноваційного розвитку підприємства, тому що він приймає безпосередньо та опосередковано участь у впливі на сам процес розвитку [2].

Отже, здійснений аналіз сучасного механізму інноваційно-інвестиційного розвитку підприємництва виявив, що застосування аналітичної бази «здійснення інтегрованого управлінського аналізу розвитку вітчизняних підприємств

у конкурентному середовищі, дозволяє оцінити інноваційний потенціал підприємств» [1] та запропонувати заходи для його реалізації.

Список використаних джерел:

1. Карпенко Л.М. Концептуальні засади моделювання стратегічних програм розвитку підприємства: інноваційні інструменти. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2018, № 4. С.135-142. URL: http://journals.khnu.km.ua/vestnik/pdf/ekon/pdfbase/2018/2018_4/jrn/pdf/25.pdf (дата звернення 20.03.2023).
2. Матвеев П., Можаровський М. Теоретико-правові засади комплаєнс-заходів суб'єктів господарювання в Україні. *Актуальні проблеми держави і права*. 2021. Випуск 90. С.113-125. URL: <http://www.apdp.in.ua/v90/17.pdf> (дата звернення 20.03.2023).
3. Гринько Т.В., Максимчук О.С. Проблеми та перспективи інноваційного розвитку вітчизняних підприємств сфери послуг. *Проблеми економіки*. 2015. №1. С. 255-260.
4. Гринько Т.В. Особливості управління інноваціями на промислових підприємствах України. *Управління розвитком*. 2016. №4 (186). С. 6-13.

Канд. екон. наук Олійник Т. І., Гайдай К. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ВПЛИВ ПСИХОЛОГІЧНИХ ФАКТОРІВ НА ПРОЦЕС ТА ЯКІСТЬ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Під час проведення експериментів вимірювання різних показників не може бути виконати абсолютно точно, так як самі вимірювальні прилади мають певну похибку. Похибка вимірювань може бути обумовлена недостатньо ретельними експериментами, недосконалістю методів і засобів вимірювань, неврахуванням впливу різних факторів у процесі дослідження, а також суб'єктивними властивостями самих учених.

Похибки вимірювань поділяють на систематичні та випадкові. Систематичні похибки залишаються постійними під час повторних експериментів, і якщо величина цих похибок відома, їх можна врахувати при повторних вимірюваннях [3]. При багаторазових повтореннях можна використовувати статистичні методи, щоб виключити ті, що з найбільшими відхиленнями.

Типом випадкової помилки може бути груба помилка, яка значно перевищує систематичну помилку або випадкову помилку. Такі грубі похибки та промахи частіше спричинені помилками експериментатора. Їх можна легко виявити і